

Medicina social

Els metges a la U. R. S. S.

L'ensenyament post-universitari i l'exercici de la professió

per
FRANCESC MUNTANYA

Una revolució tan profunda com la que es va iniciar a la vella Rússia a partir d'octubre del 1917 havia de tenir forçosament una repercussió considerable en una branca tan important com la Medicina. Ha d'existir inevitablement una diferència essencial entre la concepció que es té de la medicina, del seu caràcter i de la seva funció, en els països capitalistes i la que domina a la Unió de Repúbliques Soviètiques.

En els nostres països, el mòbil fonamental de l'activitat humana, en les seves diverses manifestacions, és el lucre, l'interès personal. Al contrari, a la U. R. S. S., l'interès col·lectiu priva damunt l'interès privat. Per bé que el règim instaurat a l'ex-imperi dels tsars no sigui encara el socialisme, en el veritable sentit de la paraula, sinó un règim transitori entre el capitalisme i el socialisme, la República Soviètica s'orienta devers una societat sense classes, en la qual tots i cadascun dels seus membres treballin exclusivament per tal de satisfer les necessitats col·lectives. Partint d'aquest principi, es tendeix a fer del metge, no el simple titular d'un diploma universitari que procurarà utilitzar de la manera més avantatjosa possible, sobre una base — diguem-ho així — industrial, recurrent, si cal, al *bluff* i a procediments que no tenen res a veure amb la consciència professional i la probitat científica, sinó un servidor lleal i escrupulós de les necessitats socials, a les quals ha de subordinar les seves funcions i el seu interès particular. Eliminant, per altra banda, el factor lucre, el factor comercial, la missió profilàctica de la Medicina passa a primer terme. A la societat l'interessa, naturalment, guarir els seus malalts, però l'interessa encara més evitar les malalties.

D'ací es dedueix lògicament que la formació

del metge i l'exercici de la professió difereixen substancialment a Rússia i als països capitalistes.

* * *

Dèiem en el nostre article anterior que el metge soviètic, en acabar els seus estudis universitaris, ni es troba abandonat i lliurat a la pròpia iniciativa i al propi arbitre, sinó que l'Estat, per mediació d'organitzacions adequades, el pren sota la seva protecció i li obre amplemment la via per tal que pugui desenvolupar les seves capacitats i convertir-se en un servidor de la ciència, útil al país.

El metge nou que senti l'afany d'ampliar i aprofundir els seus estudis o de dedicar-se a una especialitat determinada, no solament no topa amb obstacles descoratjadors, sinó que, al contrari, trobarà totes les facilitats desitjables. Quan l'estudiant de Medicina, en acabar la carrera, surt de la facultat, l'Estat determina on ha d'anar, fonamentant la seva decisió en la capacitat de cada metge i les necessitats col·lectives. Aquest últim factor, com ja hem fet remarcar, juga un paper predominant a la U. R. S. S., i, per això, és lògic que l'Estat disposi del metge d'acord amb les necessitats de la col·lectivitat.

Rússia és un país immens en el qual, sota el tsarisme, hi havia milers de pobles òrfens de tota assistència mèdica. El govern soviètic s'ha preocupat des dels primers moments de posar terme a aquest estat de coses, fent que no hi hagi ni un recó de la gran Confederació de Repúbliques que es quedi sense metge. Però ha hagut de lluitar— com és fàcil de suposar-ho—amb la resistència tenaç d'una gran part dels metges a anar-se'n a província. A Rússia, com a tot arreu, tothom vol quedar-se en els grans centres. En aquest sentit, el